

HỒI 9

Trạc Long (Rồng Ẩn)

~
N

ường Thẩm và Mạch Kiếm Tùng đứng lặng. Hai người nghe rõ một tiếng mở cửa ra rồi đóng lại sau lưng họ. Mặc dù nghe tiếng cửa mở và đóng lại nhưng cả hai người đều không quay mặt lại nhìn, vì đây đã là giới luật của võ quán. Chưa có lệnh thì không một ai có hành động gì.

Một giọng nói lạnh lùng cất lên sau lưng hai người:

- Hai người đã là những kẻ được lựa chọn. Chỉ có những người có căn cơ, tinh hoa và đầy ý chí thì mới được lựa chọn.

Đường Thẩm nghĩ thầm: "Minh là người được lựa chọn, nhưng là lựa chọn gì kia chứ?"

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì người kia nói đến chàng.

- Đường Thẩm.

- Có vấn bối.

- Tại sao người vượt Vũ môn mà không giết đối thủ?

Đường Thẩm bối rồi:

- O... vấn bối... môn sinh không thể làm được chuyện đó.

- Tại sao không?

- Vì... môn sinh là đồng môn với đối thủ của mình.

Hừ nhạt một tiếng, người kia rít giọng nói:

- Người có biết thế là trái lệ không?

- Môn sinh biết!

- Sẽ không có lần sau dành cho người trái lệ đầu. Nếu như ngươi vượt vũ môn cùng với Mạch Kiếm Tùng, ngươi có giết Mạch Kiếm Tùng không?

Đường Thấm im lặng, liếc trộm qua Mạch Kiếm Tùng. Chàng nhận ra vẻ mặt lạnh lùng tro tro của y.

Người kia nói:

- Mạch Kiếm Tùng... vậy còn ngươi?
- Mạch Kiếm Tùng sẽ giết Đường Thấm.
- Đường Thấm... ngươi nghe rồi chứ?
- Môn sinh nghe.

Chàng trả lời nhưng lại khẽ buông tiếng thở dài nghĩ thầm: "Mới đây mình và huynh ấy còn đối ẩm. Thế mà giờ đây huynh ấy lại lạnh lùng và chai sạn như vậy. Sẵn sàng giết cả đồng môn của mình."

Người kia nhặt nhẹo nói:

- Ngươi không giết đối phương thì đối phương sẽ giết ngươi. Một xác chết thì chẳng còn làm gì được nữa. Lần sau không có lẽ đó cho ngươi.

- Môn sinh biết.

- Nhận biết như thế thì tốt. Phía trước mặt hai ngươi là bức hoành phi Tử Vong môn. Phía sau tấm hoành phi đó là thạch thất chứa đựng bí kíp võ công của bốn tọa. Hai ngươi chỉ có ba ngày để tụ thành. Ba ngày thôi.

Người đó nói dứt lời thì một làn nhu phong lướt qua giữa hai người. Liền tan ra như hòa vào không khí, để lộ một vòm cửa.

Người đó nói tiếp:

- Bốn tọa nhắc lại một lần nữa... Hai ngươi chỉ có thời hạn là ba ngày. Sau ba ngày nếu không tụ thành võ công trong biệt thất Tử Vong, các ngươi sẽ không có cơ hội thứ hai đâu.

Đường Thấm lại nghe tiếng cửa mở ra và đóng vào. Chàng thở phào một tiếng và nhìn sang Mạch Kiếm Tùng.

Đường Thấm hỏi:

- Mạch huynh..., vừa rồi huynh nói sẽ lấy mạng Đường Thẩm ư, nếu như xảy ra cuộc giao đấu giữa Đường Thẩm và huynh.

Mạch Kiể Tùng nhìn sang Đường Thẩm:

- Không sai.
- Huynh không nghĩ đến tình giao hòa giữa Đường Thẩm với huynh à?
- Ta đã nói với Đường Thẩm rồi. Ta đã có sự lựa chọn cho riêng mình. Ngươi có sự chọn lựa của ngươi.

- Vậy đệ và huynh có được gì trong chuyện này?

- Ta có mục đích của ta và ngươi có mục đích của ngươi.

Y nói rồi bước vào vòm cửa. Đường Thẩm lưỡng lự với ý niệm trong đầu mình: "Phải chăng người luyện võ công đánh mất đi tâm hồn mình và trở nên chai sạn."

Chàng khẽ buông tiếng thở dài rồi nổi bước theo sau Mạch Kiể Tùng.

Trong biệt thất là những đồ hình chỉ cách luyện nội công và cách vận hành chân khí để phát tác Thạch Bản Chuông. Mạch Kiể Tùng ngồi ngay xuống phiến đá. Định nhãn nhìn vào đồ hình đầu tiên vận công hành khí. Cứ như y sợ thời gian ba ngày không đủ để y tụ thành võ công trong biệt thất này. Đường Thẩm buông tiếng thở dài. Chàng nhìn Mạch Kiể Tùng:

- Mạch huynh... huynh nói ra những lời vừa rồi có thật tâm không vậy?

Mặt của Mạch Kiể Tùng đanh lại.

- Đừng nói nhiều. Hãy tập trung mà lo luyện công đi. Ta và ngươi chỉ có ba ngày thôi.

Đường Thẩm gượng cười:

- Có những võ công này rồi, đệ và huynh được gì, hay chỉ có mất tình huynh đệ?
- Ta đã có sự lựa chọn của mình. Đừng nói nhiều.
- Xem chừng Đường Thẩm cũng có chỗ khác huynh.
- Chẳng có ai giống với ai.

Nói rồi Mạch Kiể Tùng định nhãn nhìn chăm chăm vào đồ hình thứ nhất mà khởi sự hành khí vận công. Mọi tâm thức của y đều tập trung vào đồ hình đó mà quên hẳn Đường Thẩm đang đứng bên cạnh mình.

Chàng nhìn Mạch Kiếm Tùng một lúc rồi miễn cưỡng bước lại phiến đá thứ hai.

Đường Thấm nhìn qua ba bức đồ hình. Chàng vừa quan sát ba bức đồ hình vừa nghĩ thầm: “Ta và huynh ấy không cùng một con đường, không cùng một sự lựa chọn. Mạch Kiếm Tùng có thể lấy mạng mình để thực hiện mục đích của huynh ấy. Vậy thì mình cũng chẳng đi theo huynh ấy làm gì?”

Ý niệm đó buộc Đường Thấm thở hắt ra một tiếng, rồi quyết định hành công vận khí từ bức đồ hình thứ ba, ngược lại với Mạch Kiếm Tùng. Thời gian chậm chậm trôi qua, Đường Thấm cảm thấy thật là vô vị. Chàng ngỡ đâu trong gian biệt thất này chỉ có mỗi mình chàng, còn ngồi bên chỉ là một cái xác biết thở.

Đường Thấm khẽ buông tiếng thở dài rồi lên tiếng:

- Mạch Kiếm Tùng huynh.

Mạch Kiếm Tùng không màng đến lời nói của chàng mà vẫn tập trung luyện công. Đường Thấm nhìn sang y, trên đầu Kiếm Tùng xuất hiện một làn khói trắng tấp.

Thấy làn khói đó, Đường Thấm phải nghĩ thầm: “Huynh ấy đúng là người có căn cơ của kẻ luyện công, mình chẳng thể nào sánh bằng.”

Chàng gượng cười rồi chú nhãn vào bức đồ hình thứ ba.

Chàng bắt đầu luyện khí công theo chỉ dẫn trên đồ hình. Đường Thấm giật mình khi cảm nhận khí huyết của mình như đảo loạn một cách lạ thường.

Chàng muốn ngưng vận khí nhưng không sao cưỡng được khí lưu lan tỏa ra các đại huyết. Toàn thân chàng nóng rần lên, sắc diện đỏ rần, cùng những âm thanh ù ù.

Đường Thấm mở to hai mắt hết cỡ, những tưởng rơi khỏi hốc mắt vì sự loạn nghịch chân khí. Thế xác chàng chẳng khác nào một quả bóng đang căng hết cỡ và chực nổ tung.

Đường Thấm nghiêng răng ken két. Cuối cùng thì không thể chịu đựng được nữa mà rống to một tiếng.

Tiếng rống của chàng cũng không làm Mạch Kiếm Tùng quan tâm đến. Y vẫn chú nhãn vào bức đồ hình thứ nhất mà vận công hành khí.

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm trang phục Đường Thấm. Cùng với lớp mồ hôi đó thì cảm giác khoan khoái nhanh chóng khóa lấp châu thân chàng. Nhận ra sự thay đổi kỳ dị đó, Đường Thấm thở phào một tiếng.

Chàng tự nhủ trong đầu: “Đã có kỳ biến gì xảy ra trong nội thể của mình thế nhỉ?”

Chàng vừa nghĩ vừa tịnh tâm hướng mắt nhìn vào bức đồ hình thứ ba vận công hành khí. Lần này không có sự loạn đảo như trước mà khí lưu hành chảy thông suốt ba mươi đại huyết của chàng. Cùng với sự thông suốt đó, Đường Thấm cảm thấy sáng khoái cực kỳ. Chỉ trong thời gian cực ngắn chàng đã luyện qua bức đồ hình thứ hai rồi thứ nhất.

Đường Thấm nhìn lại Mạch Kiếm Tùng.

Làn khí vẫn còn bốc lên trên đỉnh đầu y.

Đường Thấm bắt đầu luyện lại từ bức đồ hình thứ đến đồ hình thứ ba. Tất cả những gì ghi chú trên đồ hình chẳng mấy chốc chàng đã tự thành.

Đường Thấm xoa tay.

Mạch Kiếm Tùng thở phào, y hóa giải hành công nhìn Đường Thấm:

- Ngươi đã được cảnh giới nào rồi?
- Đệ luyện xong rồi.

Đôi chân mày Mạch Kiếm Tùng chợt nhíu lại:

- Ta không tin.
- Thật mà. Để Đường Thấm thử cho huynh thấy nhé.

Vừa nói Đường Thấm vừa vỗ chuông khí về phía tảng đá đối diện.

Không một tiếng khí kinh phát ra, cũng không một tiếng sấm nổ nhưng trên phiến đá đã in hằn dấu bản thủ của chàng.

Mạch Kiếm Tùng trở mắt nhìn Đường Thấm.

Đường Thấm đứng lên.

- Huynh ở lại ráng luyện nhé.
- Ta không thể nào tin được.

00o

Vạn Linh Đường, một ngôi đền bề thế tọa lạc trong một hẻm vực, bao bọc chung quanh là bốn vách đá dựng đứng, chỉ có một con đường độc đạo duy nhất dẫn vào trong đền. Mạch Kiếm Tùng và Đường Thấm song hành trên con đường độc đạo đó tiến vào trong Vạn Linh Đường.

Hai người đều khoát vể mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Chỉ nhìn qua khuôn mặt của họ thôi đủ biết tại Vạn Linh Đường cả hai sẽ gặp kỳ tích hoặc sẽ gặp hiểm họa trùng trùng nào đó treo trên đỉnh đầu.

Đường Thấm thỉnh thoảng lại nhìn qua Mạch Kiếm Tùng. Chàng muốn bắt chuyện với y để khóa lấp sự căng thẳng, nặng nề, nhưng sự băng giá, lạnh lùng và trầm mặc của Mạch Kiếm Tùng khiến chàng bỏ ngay ý niệm đó.

Hai người tiến đến cửa Vạn Linh Đường thì bốn người vân hắc y võ phục che mặt bước ra.

Vừa thấy bốn gã hắc y lướt ta, Đường Thấm buột miệng thốt:

- Mạch huynh, cẩn thận...

Lời còn đọng trên cửa miệng Đường Thấm thì bốn gã hắc y nhân đồng loạt xuất thủ. Bốn đạo khí sáng ngời hình trăng khuyết cắt đến hai người.

Đường Thấm lách bộ né tránh hai đạo khí sáng ngời kia trong khi Mạch Kiếm Tùng dựng chuồng đòn thẳng đỡ thẳng.

"Ầm... ầm..."

Y hơi thối lại một bộ trong khi bốn gã hắc y nhân vẫn bình nhiên trụ tấn. Cả bốn gã đồng loạt công tiếp bằng những văng tុ khí hình trăng khuyết sáng ngời. Đường Thấm điểm mũi giày lướt vọt lên cao bốn trượng để tránh hai đạo khí hình lưỡi liềm lướt sát qua ngang chân chàng.

Bên kia một lần nữa, Mạch Kiếm Tùng dựng Thạch Bản Chuồng đón thẳng đỡ thẳng.

"Ầm... ầm..."

Lần này y không thối bộ mà hai gã hắc y nhân bị trượt dài về phía sau những hai trượng.

Bốn gã hắc y nhân toan tập kích nữa thì Đường Thấm đã dụng khinh pháp lướt qua đầu họ. Chàng vừa trụ tấn trước mái hiên đền Vạn Linh Đường thì bốn gã hắc y nhân đồng loạt quay lại toan tập kích chàng.

Đường Thấm khoát tay.

Chàng chưa kịp nói thì Mạch Kiếm Tùng từ phía sau lưng bốn gã đó phát động ra một lúc đến bốn chiếc thạch bản thủ tấn công họ.

Trong lúc tập trung vào Đường Thấm, bốn người kia hầu như không kịp phản xạ trước chiêu công của họ Mạch. Cả bốn người đều hứng trọn những chiếc bóng Thạch Bản Chuông của Mạch Kiếm Tùng.

“Bình bình... bình bình...”

Bốn gã hắc y nhân ngã chúi đầu về phía trước. Họ ngã sòng soài ngay dưới những bậc tam cấp.

Mạch Kiếm Tùng rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó, y lướt người lên cao ba trượng rồi thẳng tay vỗ xuống bốn hắc y nhân.

Đường Thấm hét lớn:

· Mạch huynh dừng tay.

Mặc nhiên với lời nói của Đường Thấm, Mạch Kiếm Tùng vẫn bổ chuông xuống bốn gã hắc y nhân đang nằm sòng soài dưới đất.

Tình thế chẳng đáng dừng, Đường Thấm buộc phải ra tay. Chàng xê người tới, cũng dụng Thạch Bản Chuông đón lấy chuông công của Mạch Kiếm Tùng.

“Ầm... ầm...”

Không gian tĩnh lặng trước Vạn Linh Đường bị phá vỡ bởi tiếng sấm chuông của hai người.

Mạch Kiếm Tùng trượt hẳn về sau những ba trượng, còn đôi cước pháp của Đường Thấm thì lún sâu xuống sàn gạch của Vạn Linh Đường non một đốt tay.

Bốn gã hắc y nhân chỉ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nếu không có sự trợ giúp của Đường Thấm.

Mạch Kiếm Tùng không khỏi sững sờ trước hành động của Đường Thấm. Y nhìn chàng gất giọng nói:

- Sao ngươi lại cản tay ta?

- Huynh không nhận ra bốn vị Quán chủ của chúng ta sao?

Đến lượt bốn gã hắc y nhân sững sờ. Họ miễn cưỡng đứng lên rồi cùng mở vuông lựa đen che mặt. Chân diện của bốn vị Quán chủ hiện ra.

Tiêu Kỳ hỏi:

- Đường Thấm... Sao ngươi nhận ra chúng ta?

Đường Thấm ôm quyền thủ lễ:

- Có gì khó đâu... Văn sinh chỉ cần tinh mắt một chút sẽ nhận ra ngay bộ pháp của bốn người. Với lại võ công của bốn vị tiền bối là những võ công cùng một môn phái. Bốn vị tiền bối không phải người cùng một phái sao?

Mạch Kiếm Tùng nhìn chàng:

- Ngươi nhớ chúng ta có phận trách vào Vạn Linh Đường, bất cứ ai cản bước đều giết chết chứ?

- Đệ nhớ chứ... Nhưng không phải chỉ có một cách giết người mới vào đến Vạn Linh Đường. Đường Thấm đang đứng trước cửa Vạn Linh Đường đây nhưng đâu có cần phải thượng cẳng tay hạ cẳng chân. Huống chi bốn vị tiền bối cản đường Mạch huynh và Đường Thấm lại là bốn vị Quán chủ. Mạch huynh, một ngày cũng là thầy, nửa ngày cũng là thầy. Huynh và Đường Thấm sao có thể bất kính với bốn vị tiền bối đây được vậy.

- Ngươi có đường đi của ngươi, ta có đường đi của ta, chẳng ai giống ai cả.

Đường Thấm buông tiếng thở dài, chàng quay lại nhìn bốn vị Quán chủ.

Ngô Luật nói:

- Xem như hai người đã qua được cửa ải này rồi. Vậy hãy vào Vạn Linh Đường đi.

Đường Thấm ôm quyền:

- Đa tạ tiền bối.

Chàng nhìn lại Mạch Kiếm Tùng.

- Huynh cùng vào với đệ chứ?

Mạch Kiếm Tùng bước qua mặt bốn vị Quán chủ võ quán Trùng Hưng, chậm rãi đi thẳng vào trong Vạn Linh Đường. Đường Thấm sánh bước cùng với y.

Trong đại điện Vạn Linh Đường, một người vận gấm y đang đứng quay lưng lại hai người.

- Hai người đã đến rồi.

Đường Thấm nhìn gấm y nhân. Chàng nhận ra giọng nói quen thuộc đã mở biệt thất để luyện Thạch Bản Chuông.

Đường Thấm ôm quyền thủ lễ rồi nói:

- Đường Thấm và Mạch huynh chiếu theo thời hạn đã đến Vạn Linh Đường.

Gấm y nhân quay lại. Chân diện của gấm y nhân được che bởi một chiếc mặt nạ dát vàng.

Gấm y nhân từ tốn nói:

- Hai người là những tinh hoa mà Kim Diện bang đi tìm. Một trong hai người sẽ là Tử Vong Sứ. Kẻ thứ hai sẽ chết hoặc làm mục nhân của Tử Vong Sứ.

Gấm y nhân định nhãn nhìn qua Đường Thấm.

- Tử Vong Sứ được một đặc ân.

Đường Thấm ôm quyền:

- Tôn giá... nói như vậy thì một trong hai huynh đệ văn sinh phải chết hoặc trở thành mục nhân cho người kia sao?

- Chỉ có một Kim diện dành cho Tử Vong Sứ. Không thể chia Kim diện ra làm hai. Hai người sẽ giành giật chiếc kim diện để trên án thờ vạn linh kia.

Đường Thấm nhìn lại Mạch kiếm Tùng.

Kiếm Tùng nhìn chàng. Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Đường Thấm buông tiếng thở dài rồi nhìn lại gấm y nhân.

- Tôn giá... văn sinh có thể nhường lại cho Mạch huynh được không?

- Kim diện không phải là chiếc bánh để nhường nhịn nhau. Hãy chấp nhận một cuộc đấu để có Kim diện.

- Không có cách nào khác hơn điều đó sao?

- Không.

Mạch Kiếm Tùng quay ngoắt lại phía Đường Thấm.

- Xuất thủ đi.

- Mạch huynh... Đệ và huynh có thể thương thảo và bàn bạc với nhau mà.

Lời còn đọng trên miệng Đường Thấm thì Mạch Kiếm Tùng dựng chưởng vỗ tới chàng.

Hai chiếc bóng thạch thủ cắt đến Đường Thấm. Chàng buộc phải lách bộ né tránh.

"Ầm..."

Hai chiếc bóng bản thủ khoét ngay hai chiếc lỗ to bằng cái nia ngay dưới chân Đường Thấm.

Chàng khoát tay:

- Huynh thật là quá đáng. Đường Thấm sẵn sàng nhường Kim diện cho huynh.

- Ta không cần.

Mạch Kiếm Tùng vừa xê người lướt tới. Một lần nữa y dụng võ công Thạch Bản Chưởng tập kích Đường Thấm.

Lần này Đường Thấm không muốn né tránh nữa mà dụng Thạch Bản Chưởng đón thẳng đỡ thẳng. Chàng vừa đón lấy chưởng công của Mạch Kiếm Tùng vừa nói:

- Huynh có võ công tuyệt học thì đệ cũng có mà.

Bốn chiếc bóng Thạch Bản Chưởng chạm thẳng vào nhau.

"Ầm... Ầm..."

Sau hai tiếng sấm chưởng dữ dội, Mạch Kiếm Tùng trượt dài về sau đến bốn trượng, khóe miệng rỉ máu, còn Đường Thấm chỉ lùi đúng nửa bộ.

Nhìn qua cục trường cũng biết thắng bại thuộc về ai. Găm y kim diện nhân cũng buột miệng thốt:

- Y...

Mạch Kiếm Tùng toan dẫn bộ đến tập kích tiếp Đường Thấm thì găm y kim diện nhân khoát tay:

- Đủ rồi.

Mạch Kiếm Tùng rút tay lại. Y nhìn kim diện găm y nhân bằng ánh mắt bất nhẫn.

Kim diện gắm y nhân nhìn lại Đường Thấm

- Đường Thấm...

Đường Thấm ôm quyền:

- Có văn bối...

- Người thụ học võ công ở đâu?

- Văn bối vừa thụ giáo Thạch Bản Chương trong mật thất mà tiền bối vừa chỉ huấn.

- Có đúng như vậy không?

- Văn bối nói không ngoa.

- Thế tại sao uy lực Thạch Bản Chương của người lại hơn hẳn Mạch Kiếm Tùng?

- Cách văn bối luyện công khác hẳn với huynh ấy.

- Người luyện khác với Mạch Kiếm Tùng ư?

Đường Thấm gật đầu:

- Đúng như vậy ạ... Văn sinh luyện ngược lại với Mạch huynh. Nếu huynh ấy luyện theo thứ tự từ bức đồ hình thứ nhất đến thứ ba thì văn bối luyện ngược lại từ đồ hình thứ ba sang đồ hình thứ nhất.

- Tại sao người có cách luyện đó?

- Bởi Mạch huynh nói, Đường Thấm và huynh ấy không cùng đi trên một con đường. Mỗi người có một sự lựa chọn riêng chẳng ai giống ai. Nếu như văn bối cũng luyện Thạch Bản Chương như huynh ấy chẳng khác nào theo chân Mạch huynh mà không chừng còn khiến Mạch huynh không đồng tình với văn bối.

Kim diện gắm y nhân chấp tay sau lưng. Y có vẻ suy nghĩ rồi bước đến án thờ Vạn Linh. Y trầm giọng nói:

- Người sẽ là Tử Vong Sứ.

Mạch Kiếm Tùng quỳ xuống trước mũi giày của kim diện gắm y nhân.

Đường Thấm nhìn lại hai người, lòng nhủ thầm: "Mạch huynh là Tử Vong Sứ, còn ta sẽ là gì? Chẳng lẽ là mục nhân cho Mạch huynh?"

Mạch Kiếm Tùng đưa hai tay qua khỏi đầu đón lấy Kim diện. Gắm y kim diện nhân nghiêm giọng nói:

- Tử Vong Sứ được quyền thỉnh thị đặc ân từ Vạn Linh thần.

- Mạch Kiếm Tùng chỉ cần xin mối thù của Mạch gia được trả.

- Được... Lời thỉnh cầu của người sẽ được toại nguyện. Kể từ hôm nay người là Tử Vong Sứ của Vạn Linh thần. Sự trung thành đó sẽ là bước đầu để người thắng hoa sau này. Người có thể trở thành thiên hạ đệ nhất nhân hay không là do sự trung thành của người.

Gắm y nhân kim diện lấy ngón trỏ thủ để trên án thờ.

Y trao ngón trỏ thủ đó cho Mạch Kiếm Tùng rồi nói:

- Thực hiện nghi thức đi.

- Mạch Kiếm Tùng tuân lệnh.

Kiếm Tùng dùng trỏ thủ vạch một đường dài trên lòng bàn tay rồi nhều máu xuống khắp án thờ. Y làm xong thì thối bộ lại.

Kim diện gắn y nhân nhìn lại Mạch Kiếm Tùng lạnh lùng nói:

- Máu của người sẽ rưới đổ án thờ Vạn Linh thần, nếu người phản bội lại Vạn Linh thần...

Mạch Kiếm Tùng ôm quyền nói:

- Kiếm Tùng mãi mãi là kẻ trung thành.

Gắm y nhân gật đầu.

- Người đi được rồi.

Mạch Kiếm Tùng quay bước chậm rãi rời khỏi đền Vạn Linh. Khi Mạch Kiếm Tùng đi rồi, gắn y nhân mới nhìn lại Đường Thấm.

Tiếp nhận ánh mắt đó, chàng cảm thấy bồn chồn.

Chàng ôm quyền thủ lễ:

- Tôn giá... văn bối cũng được nhận.

Kim diện gắn y nhân khoát tay:

- Ba ngày nữa sẽ có người đến đưa tiểu tử đi.

Đường Thấm buột miệng hỏi:

- Văn bối đi đâu?

- Đi đâu, đến lúc đó, tiểu tử sẽ tự biết.

Nói rồi kim diện gấp y nhân rảo bước đi thẳng ra cửa Vạn Linh Đường, bỏ Đường Thấm ở lại với những ý niệm vu vơ trong đầu.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>